

Cartea lui Daniel - Numărul o sută optzeci și opt

De la Raphia la Panium: dezvăluirea semnificației profetice a bătăliilor din antichitate

Jeff Pippenger

2024-04-18

Bătălia de la Raphia și Bătălia de la Panium sunt două evenimente istorice distincte, care au avut loc în perioade și contexte diferite, dar ambele au semnificație în istoria Iudeei antice și a regiunilor învecinate. Bătălia de la Raphia a avut loc în 217 î.Hr. Bătălia de la Panium a avut loc în 200 î.Hr., între regatul seleucid (regele de la miazănoapte) și regatul ptolemaic (regele de la miazăzi). Aceste două bătălii sunt identificate în versetele unsprezece până la cincisprezece ale capitolului unsprezece din Cartea lui Daniel. Aceste două bătălii au precedat Răscoala Macabeilor din 167 î.Hr.

Bătălia de la Panium și-a luat numele de la elementul geografic din apropiere, Muntele Panium, unde a avut loc conflictul. Numele Panium derivă de la zeul grec Pan, căruia i-a fost dedicat acolo un templu. Locul era cunoscut ca Panium datorită asocierii sale cu cultul lui Pan. Complexul templului era adesea numit Sanctuarul lui Pan, subliniind rolul său de loc de devoțiune și închinare religioasă dedicată zeului Pan. Termenul „Nymphaeum” desemnează un monument sau un sanctuar dedicat nimfelor apelor în religia greacă și romană antică. Complexul templului de la Panium includea o grotă și un izvor natural, despre care se credea că erau locuite de nimfe; în consecință, era uneori numit Nymphaeumul de la Panium.

După ce orașul a fost reconstruit și extins de Irod Filip, fiul lui Irod cel Mare, acesta a devenit cunoscut drept Cezareea lui Filip, în onoarea împăratului roman Cezar Augustus și a lui Irod Filip însuși. Ansamblul de temple a fost un important centru religios în cadrul acestui oraș.

În timpul domniei împăratului Augustus, templul a fost rededicat sau redenumit în onoarea lui Augustus, reflectând cultul imperial și integrarea practicilor religioase romane în peisajul religios local. Zona din apropierea vechii cetăți Cezareea lui Filip, unde se afla templul lui Pan, era uneori numită "Porțile Iadului" sau "Porțile Hadesului".

În versetele șaisprezece până la nouăsprezece din capitolul unsprezece al cărții Daniel sunt reprezentate cele trei zone geografice de cucerire pe care Roma păgână trebuia să le depășească pentru a fi stabilită ca a patra împărăție a profetiei biblice și ca împăratul de la miazănoapte în acest capitol. În versetul șaisprezece, generalul roman Pompei este identificat ca cucerind Siria în 65 î.Hr., iar apoi Ierusalimul în 63 î.Hr. Versetele șaptesprezece până la nouăsprezece identifică cucerirea Egiptului de către Iuliu Cezar, al treilea dintre cele trei obstacole. Bătălia de la Actium din 31 î.Hr. marchează începutul celor trei sute șaiszeci de ani în care Roma păgână avea să stăpânească în mod suprem, în împlinirea versetului douăzeci și patru din capitolul unsprezece al cărții Daniel.

În versetul douăzeci este marcată domnia lui Cezar Augustus, iar în acea istorie s-a născut Isus. Apoi, în versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi este identificată domnia nelegiuitului Cezar Tiberiu, marcând astfel răstignirea lui Hristos. În versetul douăzeci și trei este marcată alianța pe care iudeii macabei au încheiat-o cu Roma păgână și, astfel, firul istoric început la versetul unsprezece este întrerupt, iar narațiunea istorică se întoarce la perioada 161 î.Hr. – 158 î.Hr.

Versetul douăzeci și trei reprezintă linia Macabeilor și, deși nu oferă toate detaliile liniei lor profetice, mărturia istoriei le oferă. În 217 î.Hr. a avut loc bătălia de la Rafia, iar în urma ei un rege-copil a lăsat Egiptul vulnerabil. Pe când regii seleucizi și greci își făceau planuri să se ocupe de regele-copil în anul 200 î.Hr., Roma s-a interpus în cursul istoriei și a devenit apărătoarea regelui-copil egiptean. În același an a avut loc bătălia de la Panium. Apoi, în 167 î.Hr., a început războiul de gherilă al Macabeilor.

Răscoala Macabeilor a început la Modein în 167 î.Hr. și a constat în faptul că Macabeii nu doar au luptat împotriva Imperiului Seleucid, ci au luptat și împotriva iudeilor pe care îi consideraseră în alianță cu seleucizii. Răscoala a avut motivație religioasă și a fost dusă împotriva unui dușman atât intern, cât și extern. În 164 î.Hr., Macabeii au resfințit Templul, iar acest eveniment este comemorat prin sărbătoarea iudaică Hanuka. În acel an a murit infamul Antioh Epifanes. Apoi, între 161 î.Hr. și 158 î.Hr., a fost încheiată cu Roma „alianța” din versetul douăzeci și trei.

Singura referință directă la Macabei, la revolta lor și la alianța lor cu Roma se găsește în versetul douăzeci și trei, însă istoria dinastiei, numită Dinastia Hasmoneilor, a început la Modein în 167 î.Hr. și a continuat până la vremea crucii. Reprezentanții finali ai Dinastiei Hasmoneilor au fost fariseii din perioada lui Hristos. Prin urmare, există o linie profetică a istoriei iudaismului apostat, așa cum este reprezentată de Macabei, care a început în 167 î.Hr., la revolta de la Modein, și care se încheie în versetele douăzeci și unu și douăzeci și doi, când Isus a fost răstignit.

Istoria lor a ajuns la un punct de cotitură în versetul șaisprezece, când Roma, pentru prima dată, prin Pompei, a cucerit Ierusalimul. Motivația sa principală de a aduce distrugerea asupra Ierusalimului la acea vreme a fost o dispută între două facțiuni ale dinastiei hasmoneene. Din acel moment (63 î.Hr.), Iudeea s-a aflat sub stăpânire romană. Dinastia hasmoneană a Macabeilor începe, în mod profetic, la bătălia de la Modein în 167 î.Hr., apoi este adusă sub stăpânirea Romei în 63 î.Hr. La scurt timp după începutul acelei istorii, Macabeii au inițiat și au încheiat o alianță cu Roma între 161 î.Hr. și 158 î.Hr. Ei au fost în supunere față de Roma din 63 î.Hr. până la cruce și la distrugerea finală a Ierusalimului în anul 70.

Linia profetică a Macabeilor este linia iudaismului apostat și, prin urmare, tipifică linia protestantismului apostat. De la Bătălia de la Panium până la legea duminicală din versetul șaisprezece, evenimentele profetice din anul 200 î.Hr., 167 î.Hr., 164 î.Hr. și alianța din 161 î.Hr. până în 158 î.Hr. se vor repeta în istoria protestantismului apostat. Aceste repere vor avea loc în istoria celui de-al optulea președinte, care este dintre cei șapte, înaintea legii duminicale. Anul 200 î.Hr. reprezintă linia externă a cornului republican, în relație cu anul 167 î.Hr., care reprezintă linia internă a cornului protestantismului apostat.

Aceste repere sunt, în esență, ascunse în cadrul liniei istorice a Dinastiei Hasmoneilor, dar fac totuși parte din istoria ascunsă a versetului patruzeci din Daniel unsprezece. Este o linie care face parte din "acea parte a profeției lui Daniel care se referă la zilele de pe urmă".

Faptul că iudaismul prăznuiește Hanuka în amintirea revoltei Macabeilor nu îi definește pe Macabei ca neprihăniți. Din pricina răzvrătirii, Șechina nu s-a mai întors niciodată la templul care a fost reconstruit după robia de șaptezeci de ani. Ultimul mesaj profetic a venit prin Maleahi cu aproximativ două secole înaintea Macabeilor. Istoria Macabeilor arată că au permis ca liderii lor politici să exercite și funcția de mare preot, același păcat pe care l-a încercat Ptolemeu egipteanul și pe care l-a încercat, de asemenea, regele Ozia. Tradiția consemnează că Dumnezeu a intervenit pentru a-l împiedica pe Ptolemeu să săvârșească sacrilegiul, iar Cuvântul lui Dumnezeu atestă în mod direct că Dumnezeu a intervenit când regele Ozia a încercat să îndeplinească slujirea preoțească și împărătească. Ultimul rod al dinastiei lor au fost fariseii. Nu există niciun temei să conchidem că Macabeii au fost un simbol al neprihănirii, în pofida cinstirii istorice pe care o manifestă evreii iudaismului modern.

Reforma protestantă a început în vremea lui Luther și a fost o dezvoltare progresivă. Nu a fost o tradiție nouă, căci Isus și ucenicii Săi erau protestanți; a fost o trezire din întunericul istoriei, în care Luther și alți reformatori au fost treziți. Culminarea acelei reforme progresive a fost mișcarea millerită. Dumnezeu nu numai că trebuia să-i trezească pe primii reformatori cu privire la păcatele Babilonului, ci El a intenționat să-i aducă la înțelegerea deplină a Legii Sale și a lucrării Sale în sanctuarul ceresc. La 19 aprilie 1844, protestanții au respins lumina tot mai mare a reformei și s-au constituit în protestantismul apostat.

Atunci, milleriții credincioși au primit „mantaua” și au fost conduși în Sfânta Sfintelor pentru a desăvârși lucrarea de a deveni creștini protestanți maturi. În 1863, cei cărora li se încredințase mantaua, prin neascultare, au lepădat mantaua protestantismului și au luat mantaua Laodiceei. În perioada finală a pecetuirii celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început în 2023, la douăzeci și doi de ani după 11 septembrie 2001, Leul din seminția lui Iuda desigilează adevărurile care completează istoria ascunsă a versetului patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel, care este istoria de la prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989 până la iminenta lege duminicală. Procedând astfel, El a desigilat istoria iudaismului apostat ca simbol al protestantismului apostat.

Ambele linii ale poporului apostat al lui Dumnezeu, fie ale lui Iuda literal, fie ale lui Iuda spiritual (ambele țări glorioase), se încheie la cucerirea Ierusalimului, cea dintâi în anul 63 î.Hr., iar cea de-a doua la apropiata lege duminicală. Ambele linii reprezintă un război motivat de convingeri religioase greșit orientate. Ambele linii reprezintă un război împotriva filozofilor religioase ale Greciei, iar în ambele linii apostazia ajung în supunere față de Roma. Identific cele trei bătălii ale versetului patruzeci ca reprezentând prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, războiul din Ucraina și Panium la legea duminicală, în scopul de a identifica o distincție între acele trei bătălii și cele trei războaie mondiale.

Cuvântul lui Dumnezeu a dat un avertisment cu privire la primejdia iminentă; dacă acesta nu este luat în seamă, lumea protestantă va afla care sunt cu adevărat scopurile Romei abia când

va fi prea târziu pentru a scăpa din cursă. Ea își sporește puterea în tăcere. Învățăturile ei își exercită influența în forurile legislative, în biserici și în inimile oamenilor. Ea își ridică edificiile înalte și masive, în recesurile secrete ale cărora persecuțiile ei de altădată vor fi reluate. Pe ascuns și fără a fi bănuită, ea își întărește forțele spre a-și promova propriile scopuri, pentru când va sosi timpul să lovească. Tot ceea ce dorește este o poziție avantajoasă, iar aceasta îi este deja oferită. În curând vom vedea și vom simți care este scopul elementului roman. Oricine va crede și va asculta de Cuvântul lui Dumnezeu va atrage astfel asupra sa ocară și persecuție. Marea Controversă, 581.

Din versetul zece, care identifică prăbușirea Uniunii Sovietice în 1989, și până la Bătălia de la Paniu din versetul cincisprezece, papalitatea „își întărește forțele pentru a-și promova propriile scopuri, când va veni timpul să lovească”. Aceste versete identifică circumstanțele profetice care constituie „lațul” pregătit de papalitate, din care va fi cu neputință să se scape. În confruntarea finală, reprezentată de Bătălia de la Paniu, chipul fiarei va fi făcut în Statele Unite ale Americii. Formarea acelu chip este încercarea finală pentru poporul lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.

Domnul mi-a arătat în mod clar că icoana fiarei va fi formată înainte de închiderea timpului de har; căci aceasta va fi marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care destinul lor veșnic va fi hotărât. ... În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod limpede; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Aceasta este proba prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care renunță la adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Formarea icoanei fiarei este reprezentată de perioada când s-a încheiat alianța cu Roma. Cornul protestant al Statelor Unite a devenit, în 1844, fiicele Romei, iar începutul istoriei lor se repetă la sfârșitul istoriei lor, când se hotărăsc din nou să-și imite mama.

Am văzut că fiara cu două coarne avea o gură de balaur, și că puterea ei era în capul ei, și că decretul avea să iasă din gura ei. Apoi am văzut Mama Desfrânatelor; mama nu era una cu fiicele, ci separată și deosebită de ele. Ea și-a avut vremea, și aceasta a trecut, iar fiicele ei, sectele protestante, urmau să intre în scenă și să pună în practică același cuget pe care îl avusese mama când îi prigonea pe sfinți. Am văzut că, pe măsură ce puterea mamei era în declin, fiicele creșteau, iar în curând vor exercita puterea odinioară exercitată de mamă.

Am văzut că biserica nominală și adventiștii nominali, ca Iuda, ne vor trăda în mâinile catolicilor, pentru a le câștiga influența, spre a se ridica împotriva adevărului. Atunci sfinții vor fi un popor obscur, puțin cunoscut catolicilor; însă bisericile și adventiștii nominali, care cunosc credința și obiceiurile noastre (căci ne urau din pricina Sabatului, deoarece nu-l puteau combate), îi vor trăda pe sfinți și îi vor denunța catolicilor ca pe unii ce nesocotesc rânduielele poporului; adică păzesc Sabbatul și nesocotesc duminica.

Atunci, catolicii îi îndeamnă pe protestanți să meargă înainte și să emită un decret ca toți cei care nu vor păzi prima zi a săptămânii, în locul zilei a șaptea, să fie uciși. Iar catolicii, al căror număr este mare, vor sta de partea protestanților. Catolicii își vor da puterea icoanei fiarei. Iar protestanții vor lucra așa cum mama lor a lucrat înaintea lor, spre a nimici pe sfinți. Dar înainte ca decretul lor să aducă sau să poarte rod, sfinții vor fi izbăviți prin Glasul lui Dumnezeu. Spalding și Magan, 1, 2.

În pasaj există două grupuri de „nominali”, adică „numai cu numele”, care îi dau pe mâna catolicilor pe cei credincioși ai lui Dumnezeu. Înțelegerea lui Ellen White cu privire la bisericile nominale și la adventiștii nominali este diferită de ceea ce reprezintă de fapt în zilele de pe urmă, căci, în înțelegerea ei, un „adventist nominal” ar fi desemnat un creștin care mărturisea credința în revenirea lui Hristos. Dar profeții vorbesc mai mult pentru zilele de pe urmă decât pentru zilele în care au trăit, iar un „adventist nominal”, în zilele de pe urmă, reprezintă biserica laodiceană a Adventiștilor de Ziua a Șaptea, iar bisericile nominale sunt urmașele celor care au devenit fiicele Romei în 1844.

Adventiștii de Ziua a Șaptea îi vor urî pe „oamenii obscuri”, care sunt adevărații reprezentanți ai lui Dumnezeu, deoarece „nu pot combate adevărul despre Sabat”, care reprezintă Sabatul odihnei pământului. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea pretinde că susține ziua a șaptea ca zi de închinare, dar, în zilele din urmă, Sabatul pe care nu-l pot combate este „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase, care a fost primul adevăr de temelie pe care l-au respins în 1863.

Pasajul pe care îl abordăm acum identifică dinamicile profetice asociate cu istoria care începe odată cu iminenta lege duminicală, dar istoria încercării finale care urmează legii duminicale se împlinește mai întâi în Statele Unite ale Americii. La legea duminicală, Statele Unite ale Americii vor constrânge întreaga lume să ridice un chip al fiarei, dar înainte de a duce la îndeplinire acea lucrare, vor fi ridicat un chip al fiarei în Statele Unite ale Americii.

Pe măsură ce America, țara libertății religioase, se va uni cu papalitatea pentru a constrânge conștiința și a-i sili pe oameni să onoreze sabatul fals, popoarele din fiecare țară de pe glob vor fi conduse să-i urmeze exemplul. Mărturii, volumul 6, 18.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Marea probă pentru poporul lui Dumnezeu are loc înaintea legii duminicale, căci, la legea duminicală, timpul de probă se încheie pentru Adventiștii de Ziua a Șaptea. Proba este reprezentată ca fiind formarea chipului fiarei, iar chipul fiarei este combinația dintre Biserică și Stat, în care Biserica deține controlul asupra relației. Așa cum protestanții au devenit o fiică a Romei în 1844, iar o fiică este chipul mamei sale, protestanții apostatați vor împlini o lucrare paralelă în zilele din urmă, căci Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul aceluși lucru.

Istoria reprezentată de „alianța” din versetul douăzeci și trei al capitolului unsprezece din Cartea lui Daniel reprezenta un popor declarat apostat din țara glorioasă, care căuta să formeze o uniune cu Roma. Intervalul 161 î.Hr. – 158 î.Hr. reprezintă formarea chipului fiarei, care culminează la legea duminicală.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Dar ce este „chipul pentru fiară”? Și cum urmează să fie întocmit? Chipul este făcut de fiara cu două coarne și este un chip pentru fiară. El mai este numit și un chip al fiarei. Atunci, pentru a afla cum este acest chip și cum urmează să fie întocmit, trebuie să studiem caracteristicile fiarei înseși — papalitatea.

Când biserica primară s-a corupt, abatându-se de la simplitatea Evangheliei și acceptând rituri și obiceiuri păgâne, ea a pierdut Duhul și puterea lui Dumnezeu; și, pentru a controla conștiințele oamenilor, a căutat sprijinul puterii seculare. Rezultatul a fost papalitatea, o biserică ce stăpânea puterea statului și o întrebuința pentru a-și promova propriile scopuri, mai ales pentru pedepsirea „ereziei”. Pentru ca Statele Unite să formeze un chip al fiarei, puterea religioasă trebuie să controleze într-atât guvernul civil, încât autoritatea statului să fie, de asemenea, pusă în slujba bisericii pentru a-și împlini propriile scopuri. The Great Controversy, 443.